

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce: **Mgr. V. B.**, nar. ..., bytem K. 12, P. 1, s doručovací adresou K L. 232, B. u B., proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2012, sp. zn. SZ 126032/2012/KUSK REG/BV, č. j. 149713/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. **Žaloba se o d m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou na poštu dne 21. 12. 2012 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Městského úřadu Benešově, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18. 7. 2012, č. j. MUBN/44181/2012/Výst, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím stavebního úřadu bylo podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobce a jeho manželky o odstranění stavby č. p. 3 v obci Benešov, místní části Mariánovice, umístěné na pozemku st. p. 4121 v k. ú. Benešov u Prahy (dále jen „sporná stavba“) pro zjevnou nepřipustnost této žádosti.

Žalobce po citaci textu ustanovení § 65 s. ř. s. uvedl, že dne 20. června 2012 podal se svojí manželkou stavebnímu úřadu žádost o zahájení řízení ve věci odstranění sporné stavby včetně příslušenství. Důvodem, pro který podal shora označený návrh, byla skutečnost, že stavební úřad se neřídí ústavním pořádkem a nerespektuje rozhodnutí vyšších instancí. Stavební úřad řízení však zastavil, neboť shledal, že podaná žádost je zjevně nepřipustná. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že stavební úřad se nevypořádal s jeho návrhem. Rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž bylo odvolání zamítnuto, je podle názoru žalobce nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí podle jeho přesvědčení nevypořádal zejména s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR (dále jen „NS“) ze dne 28. 11. 2002, sp. zn. 22 Cdo 2003/2000, a s nálezem Ústavního soudu ČR (dále jen „ÚS“) ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 482/2002, na něž ve svém odvolání odkazoval. Žalobce také brojil proti tomu, že mu bylo vytýkáno nepředložení ověřené dokumentace stavby odpovídající jejímu skutečnému provedení. V této souvislosti vyjadřoval nesouhlas již se samotnou skutečností, že sporná stavba byla do katastru nemovitostí zapsána na základě dle jeho názoru nezákonného sdělení stavebního úřadu ze dne 5. 8. 1992, přičemž toto sdělení je však dnes již nepřezkoumatelné. Upozorňoval na

to, že mu ani na základě jeho žádosti k Pozemkovému úřadu ČR nebyla předložena ověřená dokumentace stavby odpovídající jejímu skutečnému provedení (z toho důvodu také v podané žádosti navrhoval, aby účastníky řízení byli Katastrální úřad pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Benešov u Prahy a Pozemkový fond ČR). To, že stavební úřad nenařídil předložit ověřenou dokumentaci stavby, je dle názoru žalobce porušením ústavních principů a základních zásad správního řízení, protože žalobce je uváděn do stavu, kdy stavební úřad mu není schopen předložit relevantní doklady, které by měl mít k dispozici, a rovněž porušením povinnosti oznamovací a sdělovací. Žalobce má za to, že je tímto ze strany žalovaného soustavně uváděn v omyl.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že odkaz žalobce na judikaturu není případný, zmíněný rozsudek NS ani nálezný ÚS na tento případ aplikovat nelze, neboť stavební úřady nejsou oprávněny posuzovat oprávněnost stavby dle občanského zákoníku. Stavba byla do katastru nemovitostí zapsána na základě sdělení stavebního úřadu ze dne 5. 8. 1992, přičemž se zřejmě jednalo o potvrzení stavebního úřadu dle § 104 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona 262/1992 Sb. (dále jen „původní stavební zákon“). Dle citovaného ustanovení, nejsou-li zachovány doklady, ze kterých by bylo možno zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Tímto opatřením stavební úřad vytvořil dokument deklarující účel stavby se stejnými účinky jako kolaudační rozhodnutí. Žalovaný je tedy toho názoru, že s ohledem na zachování právní jistoty je postup dle ustanovení § 104 zákona žádoucí a jedná se tedy o stavbu legální. Co se týče pochybností o zákonnosti vydání opatření stavebního úřadu ze dne 5. 8. 1992, toto opatření není možné s ohledem na dobu, která již uplynula od doby jeho vydání, zrušit, když si žalovaný je vědom zásady právní jistoty jakožto základního principu fungování demokratického právního státu a staví jej nad zásadu principu legality, souladnosti s právem. Žalovaný se domnívá, že samotná neexistence dokladů nemůže být důvodem pro zahájení řízení o odstranění stavby ani důkazem o tom, že stavba byla postavena bez povolení či opatření stavebního úřadu. Žalobu navrhl zamítnout jako nedůvodnou.

Soud se před vlastním věcným posouzením žaloby musel zabývat otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení. V rámci této otázky se soud nutně zabýval i tím, zda žalobce nejen konkrétním způsobem tvrdí, že je napadeným rozhodnutím dotčen na své právní sféře, ale zda takto tvrzené dotčení může mít reálný základ. V této souvislosti soud při přípravě jednání zjistil, že na základě údajů v katastru nemovitostí již žalobce nedisponuje jakýmkoliv věcným právem ke sporné stavbě a jiné věcné právo (např. k nemovitostem sousedním) a tomu odpovídající tvrzení o dotčení právní sféry žalobce (dotčení blízkých pozemků žalobce vlivy sporné stavby) v žalobě chybí. Tím byla zásadním způsobem zpochybněna aktivní žalobní legitimace žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

S ohledem na uvedené jej proto soud vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů buď upřesnil a konkretizoval, jaká jeho práva měla být napadeným rozhodnutím žalovaného dotčena (když se jeví, že dotčení vlastnického práva již není aktuální), nebo učinil eventuální návrh na záměnu účastníků a současně předložil či zajistil předložení souhlasu aktuálního vlastníka s jeho vstupem na místo žalobce. Současně soud žalobce poučil o tom, že při nesplnění výzvy nezbyde soudu než podanou žalobu odmítnout s ohledem na zjevný nedostatek dotčení žalobcových práv.

Žalobce ve stanovené lhůtě na výzvu soudu nereagoval. Za daných okolností tudíž Krajský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něž soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Toto ustanovení dopadá na případy, kdy soud v případě žalobce shledá zjevný nedostatek aktivní legitimace věcné (zpravidla již na základě textu podané žaloby), tudíž se ukazuje být nepraktické a nevhodné zabývat se podrobněji meritem věci. Soud je veden k nemeritornímu vyřízení věci odmítnutím podané žaloby. To platí přitom nejen pro případy, kdy je zjevný nedostatek

věcné legitimace dán již v okamžiku podání žaloby, ale i tam, kde žalobce v průběhu řízení aktivní věcnou legitimaci ztratí a ani k výzvě soudu nedojde k nápravě této chybějící podmínky řízení formou odpovídajícího návrhu na záměnu účastníka řízení (srov. též závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 9/2010-255, publikovaného pod č. 2377/2011 Sb. NSS). Soud tedy žalobu odmítl.

Protože podaná žaloba byla odmítnuta, soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o soudních poplatcích“) současně rozhodl o vrácení soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč za podání žaloby, a to ve lhůtě plynoucí z ustanovení § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něžž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. října 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová